

[Adam Møller.]

heller ikke de værnepligtige, nærer mistilid til de gældende regler og deres anvendelse.“

Der må derfor efter min opfattelse være særdeles tungtvejende grunde, hvis man skal ændre gældende praksis, og disse grunde synes ikke at foreligge.

Jeg har understreget, som også andre ordførere har været inde på, at loven gerne skulle kunne gælde både i fredstid og i krigstid. Det er givet, at man i krigstid ikke kan komme igennem uden at have en arbitrar straffemyndighed, som er tillagt cheferne. Når dette er tilfældet, synes jeg, at det er rimeligt, at disse chefer fra den første begyndelse, hvor de får deres chefspost, bliver uddannet i under den kontrol, der findes under fredsforhold, at udøve denne myndighed til at pålægge straf uden dom.

Jeg vil gerne tilføje, at det jo ikke er sådan, at en straf uden dom er noget inappellabelt. Tværtimod; men der sker en meget omhyggelig behandling af disse sager. Der afholdes et forhør, som skriftligt fældes ned i 6 eksemplarer, som indsendes til foresatte myndigheder, til auditorkorpset osv. Det tilkendegives selv i ganske små sager for den pågældende, at han har mulighed for at gå videre med sagen, f. eks. fra kompagniet til bataljonen, videre til rettergangschefen og fra rettergangschefen videre til de ganske almindelige civile domstole. Der sker altså en meget omhyggelig behandling af disse sager, en behandling, som jeg ikke tager i betænkning at karakterisere som langt mere omhyggelig end den, der foregår af en række politisager her i dette land. Jeg synes, det giver en sikkerhed, som er væsentligt mere betryggende end den, man ellers kunne opnå.

Jeg kan nævne for mit eget vedkomme, at eftersom jeg har virket med dette siden 1945, har jeg haft mulighed for og pligt til at afgøre en række sager, de fleste af dem uden dom. Men ikke én af de sager, der er gået videre, er blevet underkendt ved en civil domstol, ikke én eneste. Det viser, når det er sket på forskellige niveauer, at de militære chefer naturligvis i høj grad føler deres ansvar over for dette område, og at de snarere træffer for milde end for strenge afgørelser, også fordi de ved, at disse afgørelser kan blive bedømt ved en civil domstol.

Jeg synes altså, det er rigtigst, at sagerne bliver afgjort i første instans af de chefer, der fra deres daglige tjeneste kender personer og forhold, og som derfor kan træffe en både fair og retfærdig afgørelse.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg naturligvis også lægger overordentlig stor vægt på, hvad de ansvarlige myndigheder inden for forsvaret mener om disse ting. Jeg skal ikke citere ret meget, blot lidt af det, chefen for hæren i en udtalelse om disse forslag har skrevet:

„Som endelig konklusion af det foreliggende udkast må chefen for hæren fastslå, at dette ikke bør accepteres i sin nuværende form, idet en gennemførelse afgørende vil medvirke til at nedbryde personallets disciplin og moral, bl.a. henset til, at chefsansvaret på disse områder forflygtiges.“

Dette er en udtalelse, som jeg håber vi får lejlighed til at drøfte nærmere i udvalget.

Jeg vil gerne til slut sige, at jeg med den svækkelse, forsvaret på andre områder måske kan komme ud for — det har vi jo ikke færdigbehandlet endnu — ikke finder det rimeligt også her at tilføje forsvaret en ganske unødig svækkelse, som vil være til skade for det personel, der tjener i forsvaret, og til skade for forsvarets effektivitet. Jeg kan derfor ikke give tilslutning til de forringende ændringer i denne lovgivning, men jeg kan selvfølgelig give tilslutning til, at man moderniserer og ajourfører lovgivningen, og at en række af de synspunkter, som blev fremført af mit partis ordfører, også dækker mine.

Jeg vil gerne til slut sige, at hvis de synspunkter, som jeg her har fremhævet, kan imødekommes under udvalgsarbejdet, vil også jeg og mine meningsfæller inden for min gruppe kunne medvirke til, at lovforslagene gennemføres i den affattelse, de så får, og gennemføres i deres helhed.

Forsvarsministeren (Kjeld Olesen): Jeg vil allerførst sige tak til langt de fleste ordførere for den velvillige førstebehandling, vi har haft indtil nu.

Jeg skal ikke skjule, at jeg med langt større glæde og langt større interesse lyttede til det første bidrag fra det konservativ folkeparti end til det andet. Jeg siger tak til